

Bản Khoản

Nguyễn Doãn Khôi msc

Có lẽ bắt đầu một bài suy niệm về một năm mới với chủ đề *bản khoản* thoáng qua có vẻ không được tươi mới và suông sẻ cho lắm. Một năm cũ đang dần qua đi và một năm mới đang ở cửa, tôi thiết nghĩ, lắm khi con người ta có rất nhiều bản khoản. Bản khoản không chỉ về những điều đã xảy ra trong suốt một năm vừa qua, nhưng bản khoản còn về những gì cho năm mới. Bản khoản không chỉ cho những điều đã xảy ra nhưng còn vương vấn trong lòng, thế nhưng còn cho những lo toang đang đến. Nhất là khi con người ta đang đứng trước một ngã rẽ của thời gian, của một chặng đường, bản khoản là một tâm trạng dễ hiểu.

Tôi còn nhớ khi còn ở Việt Nam, mỗi khi giao thừa sắp gần kề là lòng tôi lại nao nao về một cái gì đó khó diễn tả. Lòng người khi năm hết Tết đến có lẽ cũng thế thôi, nao nao trông ngóng về quê nhà, về một cuộc sum họp gia đình sau một năm vất vả, hối hả và bẽ bộn. Còn lòng người nơi xứ khách quê người thì lại bản khoản nhớ về những cái Tết của năm xưa. Hương vị Tết ở đất khách có lẽ có phần tẻ nhạt hơn trên chính quê hương mình. Điều này đôi lúc cũng khiến cho con người ta phải bản khoản về cuộc đời con người ta, như một con thuyền, cứ trôi cứ trôi, theo dòng nước và thủy triều, mà đôi khi thoáng qua đã không thể tin được rằng mình đang ở đâu đó xa lắm nơi mình được sinh ra.

Bản khoản trong dịp cuối năm không chỉ là bản khoản cho chính bản thân mình nhưng còn là nỗi trăn trở cho những người xung quanh, cho đất nước, quê hương và thế giới. Nhìn lại trong một năm không thể không bản khoản khi tình hình kinh tế trong nước (Úc) đang trong tình trạng thiếu khả quan và có nhiều dấu hiệu bất ổn. Nhìn lại một năm qua không thể không bản khoản khi tình hình chính trị thế giới đang trong gian đoạn thay đổi theo chiều hướng bảo thủ cánh hữu và chủ nghĩa cá nhân độc tài đang dần trở thành xu hướng chủ đạo trong hàng lãnh đạo thế giới.

Không thể không bản khoản khi quá nhiều nơi trên thế giới, nhất là tại vùng Trung Đông, người dân vẫn còn phải đối mặt với sự tàn phá của chiến tranh, phải rời bỏ quê hương và gia đình để đi tìm một nơi bình an cho cuộc sống. Không thể không bản khoản khi con người ta vẫn ham muốn đối mặt với nhau bằng bạo lực, vẫn là tội nhân và nạn nhân của bạo lực. Không thể không bản khoản khi nhìn lại xung quanh tôi và bạn, vẫn còn có quá nhiều những cảnh đời bơ vơ, cực khổ và nghèo nàn. Không thể không bản khoản khi trong chính gia đình tôi và bạn, trong chính con người của mình, vẫn còn quá nhiều bất ổn, vẫn còn thiếu đi một cảm giác an bình trong cuộc sống và tâm hồn.

Bản khoán thường không mang lại một câu trả lời mà chỉ áp ủ một nỗi niềm, một câu hỏi nào đó. Cuộc sống càng phức tạp, nỗi bản khoán lại càng nhiều. Rất nhiều tâm trạng con người diễn tả về cái gì đó liên quan đến quá khứ và tương lai. Thế nhưng, trong hiện tại, dường như mọi tâm trạng đều biến mất trong lòng người. Quá khứ và tương lai là cái khiến cho con người ta bản khoán.

Như Đức Giê-su đã nói trong Kinh Thánh: 'Anh em đừng lo lắng về ngày mai: ngày mai cứ để ngày mai lo' (Tin Mừng Mát-thêu, chương 6, câu 34). Hay nói một cách nôm na là: đừng quá bản khoán, bẽ bộn trong cuộc sống. Cuộc sống con người có nhiều thứ khiến bận và tôi bận rộn và lo lắng. Thế nhưng lắm khi cái mà ta bẽ bộn, bản khoán, lại là cái không quan trọng như ta nghĩ.

Có lẽ bạn cũng đã từng nghe câu chuyện Tái Ông Thất Mã:

*Một ông lão ở gần biên giới giáp với nước Hồ, gần bên Trường Thành có nuôi một con ngựa. Một hôm con của ông lão dẫn ngựa ra gần biên giới cho ăn cỏ, vì lơ đãnh nên con ngựa vọt chạy qua nước Hồ mất dạng. Những người trong xóm nghe tin đến chia buồn với ông lão. Ông lão rất bình tĩnh nói: **Biết đâu con ngựa chạy mất ấy sẽ đem lại điều tốt cho tôi.***

*Vài tháng sau, con ngựa chạy mất ấy quay trở về, dẫn theo một con ngựa của nước Hồ, cao lớn và mạnh mẽ. Người trong xóm hay tin liền đến chúc mừng ông lão và nhắc lại lời ông lão đã nói trước đây. Ông lão không có vẻ gì vui mừng, nói: **Biết đâu việc được ngựa Hồ này sẽ dẫn đến tai họa cho tôi.***

*Quả nhiên con trai của ông lão rất thích cưỡi ngựa, thấy con ngựa Hồ cao lớn mạnh mẽ thì thích lắm, liền nhảy lên lưng cỡi nó chạy đi. Con ngựa Hồ chưa thuần nết, chưa quen người nên nhảy loạn lên, con ông lão bị ngựa Hồ hất xuống đất, bị té gãy một xương đùi thành ra què chân chịu cảnh tật nguyền. Người trong xóm vội đến chia buồn với ông lão, thật không ngờ con ngựa không tốn tiền mua này lại gây ra tai họa cho con trai của ông lão như thế. Ông lão thản nhiên nói: **Xin các vị chớ lo lắng cho tôi, con tôi bị ngã gãy chân, tuy bất hạnh đó, nhưng biết đâu nhờ họa này mà lại được phúc đó.***

Một năm sau, nước Hồ kéo quân sang xâm lấn Trung Nguyên. Các trai tráng trong vùng biên giới đều phải sung vào quân ngũ chống ngăn giặc Hồ. Quân Hồ thiện chiến, đánh tan đạo quân mới gọi nhập ngũ, các trai tráng đều bị tử trận, riêng con trai ông lão vì bị què chân khỏi phải đi lính, nên còn sống sót.

Nguồn: <<http://caunguyenbangtraitim.com/ngay-nao-co-cai-kho-cua-ngay-ay/>>

Cái bản khoán của con người ta đôi khi thiên cận và chóng qua. Tâm trạng mừng vui thoáng chột trở thành niềm bất hạnh. Tâm trạng lo lắng và buồn rầu dễ dàng trở nên một điều may mắn khi hoàn cảnh đổi thay. Chỉ cần con người ta có đủ kiên nhẫn thì có thể thấy được sự thật đang dần tỏ hiện.

Đôi khi cái mà ta bản khoán lo lắng lắm khi là cái bên ngoài, là của cải, danh vọng hay tiền bạc. Cũng lắm khi cái mà ta bận tâm là mối quan hệ gia đình, giữa người với người, những giá trị tinh thần quý báu. Thế nhưng điều quý giá hơn cả là cái bản khoán trong mối tương quan giữa ta với Thiên Chúa: Bản khoán về những gì mình đã cố gắng sống và làm trong mối tương quan thiêng liêng ấy ở đời này; và liệu rằng tôi và bạn sẽ có được gì trong cuộc sống đời sau?

Một người thanh niên giàu có đến hỏi Đức Giê-su: 'Tôi phải làm gì để có được sự sống đời đời.' Đức Giê-su đáp: 'Ngươi hãy tuân thủ các lề luật. Hãy yêu thương những người xung quanh. Hãy làm điều tốt và tránh điều xấu.' Người thanh niên đáp: 'Thưa Thầy, tôi đã giữ tất cả những lề luật ấy từ thuở bé.' Đức Giê-su nhìn anh ta trong ánh mắt yêu mến và nói: 'Vẫn còn một điều anh thiếu. Hãy về bán hết của cải anh có, phân phát cho kẻ nghèo. Rồi anh hãy đến theo tôi.' Người ấy nghe vậy thì buồn rầu bỏ đi... (xem tin mừng Mát-thêu 19,16-22; Mát-cô 10,17-22; và Lu-ca 18,18-23).

Bạn thân mến, nỗi niềm bản khoán làm thế nào để có được cuộc sống đời đời như người thanh niên giàu có là một bản khoán cần thiết trong đời sống đức tin và thiêng liêng của mỗi con người chúng ta. Có bản khoán trần trở như thế con người ta mới thấy được rằng đức tin không chỉ là giữ luật và làm theo luật. Đức tin dẫn con người ta đến sự sống vĩnh cửu là đức tin dám bước theo con đường của Đức Giê-su, con đường tình yêu, yêu đến nỗi chấp nhận khổ đau và hy sinh vì người khác, con đường tình yêu hủy mình ra không của Chúa Ki-tô đã chết trên thập giá. Có bản khoán như người thanh niên ấy con người ta có lẽ mới nhận ra được sự yếu đuối của thân phận con người trong sự giằng co giữa những gì là của cải vật chất cụ thể trước mắt và những gì là đức tin vô hình.

Trong những nỗi bản khoán của đời sống hằng ngày, liệu rằng chúng ta có bước đi trong buồn rầu khi nghe tiếng gọi từ tâm hồn mình: 'Con hãy bán hết của cải và theo Ta'.

